

kan blive enige om, at de tal står til troende – at erhvervslivet i Danmark aldrig nogen sinde tidligere har tjent så mange penge som i øjeblikket. Aldrig nogen sinde – i hvert fald ikke i de år, jeg har læst statistik – er en så høj andel af de værdier, der skabes i samfundet, tilfaldet erhvervslivet som profit, og aldrig er en så lille andel blevet udbetalt som løn.

Og hvor er så problemerne henne for det erhvervsliv, som nu skal begrædes på den måde? Når man i den grad skovler penge ind, er problemet så ikke, at erhvervslivet ikke bruger pengene fornuftigt: ikke bruger dem til at udvikle produktionen, ikke bruger dem til at sætte gang i mere beskæftigelse? Er det ikke nærmere det, der er problemet, end en enkelt grøn afgift, der oven i købet er alt for lille?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Lad mig sige til hr. Svend Erik Hovmand, at jeg synes, det var nødvendigt, at vi blev enige om, hvordan man analyserer et begreb som konkurrenceevne, og at jeg ikke bare tager fat på ét af elementerne, fordi det ville være en oversimplificering. Og så har vi jo nogle taletidsregler her, der gør, at for lige at få sagt lidt om de grønne afgifter måtte jeg nøjes med den ene bemærkning, så jeg vil da godt takke både hr. Svend Erik Hovmand og fru Pernille Sams for at give mig lejlighed til at komme op og fortsætte min prædiken, havde jeg nær sagt.

Men Det Radikale Venstre – ja, jeg er ikke den eneste, den betegnelse kan bruges på – står naturligvis fast på vores beslutninger og vores samarbejde om de grønne afgifter, og vi mener faktisk, det er noget, dansk erhvervsliv ikke bare kan leve med, men faktisk også burde være glad for.

Vi har en kommissionsudtalelse fra efteråret, en analyse af forskellige ting, der tilbageviser den megen kritik, der har været af de grønne afgifter, og jeg vil komme med et lille eksempel, som alle kan huske: I 1980'erne drøftede vi – og det gjorde vi også i 1970'erne – om vi skulle indføre atomkraft i Danmark. I stedet fastholdt vi kulraftværkerne, dansk teknologi blev voldsomt skrap til at udvikle filtre, og vi tjente mange penge på at kunne eksportere dem til resten af verden. Deri finder vi ét godt argument for, at vi ikke skal være bagtrop, men at det kan betale sig at være fortrop, både i miljømæssig og i produktudviklingsmæssig henseende, og hvad teknologien angår.

Og så er hele humlen ved de grønne afgifter jo, at de er adfærdsregulerende, og det får forhåbentlig såvel virksomheder som privatpersoner til at tænke sig om, når de gør det ene og det andet og det tredje. Det er et kendetegn for dansk industri, dansk erhvervsliv og forhåbentlig også for danskerne generelt, at man tænker sig om, før man kaster sig ud i disse ting, og så skal man nok klare sig både videnmæssigt og konkurrencemæssigt rundt omkring i landet.

Og så har hr. Frank Aaen jo helt ret: Der er masser af overskud i danske virksomheder.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Nu har hr. Bjørn Elmquist jo på udmærket vis svaret hr. Svend Erik Hovmand på spørgsmålet om konkurrenceevne, men jeg vil godt supplere med nogle få oplysninger, for vi behøver jo ikke at tale om det her, som om vi ikke ved noget om det. Det står jo faktisk med tal, skemaer, grafer og analyser i erhvervsredegørelsen, omkring side 270, hvor det bliver belyst, hvordan det ser ud med omkostningerne for danske virksomheder med udvalgte energiformer, hvad der er relevant for virksomhederne i de pågældende lande, og hvordan det ser ud med energiintensiteten – altså hvor megen energi man bruger pr. en eller anden produceret enhed.

Nu har vi jo talt om konkurrenceevnen før i tiden, hvor der ikke var nogen særlige grønne afgifter. Det hele viser, at danske virksomheder bestemt ikke lå i top, hvad angik energiomkostninger, og det er, fordi man skal se det under ét. Der er mange energiformer, der er mange slags omkostninger, som er lidt forskellige i de forskellige lande, afhængig af hvilke energiformer og hvilken produktion man har. Men der er ikke noget eklatant.

Det fremgår også af redegørelsen, at med de vedtagne grønne afgifter vil omkostningerne hertil stige de kommende år, og det er der redegjort for. Men der er også set på, hvilke lande der relativt set har de højeste energiomkostninger, og det har Japan, Italien, Tyskland, Danmark, Holland, UK osv. Og så ser man på, hvilke lande der udnytter energiressourcerne bedst, altså med et så lavt energiforbrug som muligt pr. produceret enhed. Jeg går ud fra, at vores fælles målsætning er, at jo mindre energi man bruger på at producere meget, desto bedre er det, og her ligger Danmark i den samme kreds af lande, hvilket beviser – som man siger i analysen – at der selvfølgelig er en sammenhæng imellem, hvor dyr energien er, og hvordan man forstår at indrette sig og spare på energien.